

Притча про рівні

Анатолій Гарматюк

Іван Іванович,
Столичний зам чи й зав,
На рівні височенькім
Обертався,
Тому знайомих він
Все рідше впізнавав,
А ніс його
Все вище задирався.
І тихий голосок його
Усе міцнів,
Бо брав щодень
Все вищі й вищі ноти.
І врешті-решт
В один з прекрасних днів
Іван Іванович
Був звільнений з роботи.
Й хоч звільнення його
Було без похвали,
Та не ходити ж вік йому
Надутим!
І Йвану Йвановичу
Нижчий пост дали —
На рівні обласному
Віз тягнути.
Та дров і в бласті
Іван той наламав:
Знімав там "стружку"
І робив "розгони".
Отож невдовзі
Він посаду обіймав
На рівні іще нижчому —
Району.
Але і тут він
Довго втриматись не зміг,
Бо викидав і далі
Штучки дивні.
Тому і тут йому

Вказали на поріг:

— Вам треба працювать

На іншій рівні...

На Йвані йвановичі —

Подиву печать,

Всміхнувся криво

Й гаркнув ту ж хвилину:

— Це ж на якому іще рівні

Працювать?!

— На рівневі

Людини!